

عنوان مقاله:

تبیین مدل پیشنهادی سنجش کیفی منظر صوتی با رویکرد زمینه‌گرایی در بافت شهری با استفاده از ماتریس های چهارگانه

محل انتشار:

فصلنامه منظر، دوره 15، شماره 64 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

میترا ملکی اشلقی - دانشجوی دکتری طراحی شهری، گروه شهرسازی، واحد پردیس، دانشگاه آزاد اسلامی، پردیس، تهران، ایران.

مریم قلمبرذفولی - استادیار گروه شهرسازی، واحد پردیس، دانشگاه آزاد اسلامی، پردیس، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

از آنجایی که بعد از حس بینایی، حس شنوایی در درک فضای شهری اهمیت پیدا می کند یکی از پژوهش های مورد توجه در مطالعات و طراحی محیطی «منظر صوتی» است. روش ها و ابزارهای سنجش منظر صوتی معرفی شده بیشتر مبتنی بر روش های کمی مانند استفاده از دستگاه و یا کیفی مبتنی بر پرسشنامه هستند و کمتر روشی جامع و مبتنی بر ویژگی های زمینه ای فضای شهری است. هدف از این پژوهش شناسایی و معرفی چارچوبی جامع است برای ارزیابی منظر صوتی در فضای شهری براساس زمینه ای که صوت در آن شنیده شده و درک می شود. این پژوهش در راستای نقد به اغلب پژوهش های انجام شده در منظر صوتی است، که اکثرا در ارزیابی به یک یا دو روش متکی بوده اند. در حقیقت پژوهش بر این موضوع تاکید دارد که صوت یک پدیده تک وجهی نیست که گاهی توسط محیط و گاهی توسط انسان مورد ارزیابی قرار گیرد، بلکه منظر صوتی دادوستدی میان انسان و محیط است که در فرایند ارزیابی باید همزمان به هر دو وجه توجه کرد. در این پژوهش متون و روش های مورد استفاده در سنجش در منظر صوتی در مقالات مورد بررسی قرار گرفته و براساس شاخص های زمینه موثر بر درک صوت روش ترکیبی کمی- کیفی پیشنهاد شده است. این پژوهش، استفاده از ماتریس های چهارگانه سازگاری، مطلوبیت، ظرفیت و وابستگی را پیشنهاد می کند که عمدتا در ارزیابی کیفی کاربری ها به کار برده می شود. بر این اساس درک اصوات در فضا براساس نوع کاربری و فعالیتی که در آن فضاست شکل می گیرد، و ازسویی دیگر آستانه تحمل صوت و همچنین منظر صوتی خوشایند براساس بافت زمینه ای که فرد صوت را در آنجا می شنود متفاوت است.

کلمات کلیدی:

منظر، منظر صوتی، صوت، سنجش صوت، طراحی زمینه گرا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1765790>

